

Prof. zw. dr hab. Stanisław Hoc
Kierownik Katedry Prawa Karnego
Uniwersytet Opolski

RECENZJA

osiągnięć naukowych dr. Dariusza Jagiełły sporządzona w postępowaniu habilitacyjnym

I. Pismem Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 5 grudnia 2017 r. zostałem powołany w skład komisji habilitacyjnej w charakterze recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym dr. Dariusza Jagiełły prowadzonym przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm.) do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną, przy czym osiągnięciem tym może być: 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części albo cykl publikacji powiązanych tematycznie, 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne, 3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Zadaniem recenzenta powołanego w postępowaniu habilitacyjnym jest natomiast dokonanie oceny, czy osiągnięcia naukowe habilitanta spełniają wymienione kryteria (art. 18a ust. 7 ustawy), a także przy uwzględnieniu rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165). W związku z powierzonym mi zadaniem przedstawiam poniżej moją ocenę osiągnięć naukowych dra Dariusza Jagiełły.

Dariusz Jagiełło ukończył w 2006 r. studia na Wydziale Prawa i Administracji Wyższej Szkoły Handlu i Prawa im. R. Łazarskiego w Warszawie (obecnie: Uczelnia Łazarskiego) na kierunku prawo.

W 2010 r. po odbyciu aplikacji złożył egzamin prokuratorski, a w 2011 r. został wpisany na listę radców prawnych, wykonuje zawód w Urzędzie Dzielnicy Ursynów m.st. Warszawy.

Stopień doktora nauk prawnych w zakresie prawa został mu nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie w dniu 18 marca 2011 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Przestępstwa przeciwko dokumentom w polskim prawie karnym”, której promotorem była dr hab. Teresa Gardocka, prof. SWPS, a recenzentami: prof. zw. dr hab. Stanisław Pikulski i prof. dr hab. Jacek Sobczak. Od dnia 1 października 2012 r. do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego (dawniej SWPS). Od 2011 r. związany jest również działalnością naukowo-dydaktyczną z Państwową Wyższą Szkołą Zawodową w Skierniewicach, Wydział Ekonomii i Zarządzania jako st. wykładowca i wykładowca.

II. Ocena osiągnięcia naukowego dra Dariusza Jagiełły w postaci monografii „Przesłuchanie jako czynność dowodowa”.

Dr Dariusz Jagiełło przedstawił jako osiągnięcie naukowe liczącą 477 (423 – treść) stron monografię, opublikowaną w 2017 r., przez Wydawnictwo C.H.Beck w Warszawie (recenzent wydawniczy: dr hab. Ewa Kruk, UMCS). Należy przyjąć, że podstawą oceny jest typ osiągnięcia naukowego w postaci dzieła, o jakim mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Problem podjęty przez Habilitanta niewątpliwie zasługuje na naukowe opracowanie, ma przy tym charakter złożony wymagający wiedzy z kilku dyscyplin naukowych. Monografia mająca wymiar karnoprosesowy, obejmuje także zagadnienia z dziedziny psychologii i kryminalistyki.

Tytuł monografii odpowiada w pełni jej zawartości merytorycznej. Jest monografia dziełem kompleksowym poświęconym wieloaspektowym problemom przesłuchania jako czynności dowodowej. Ma więc wszelkie cechy pionierskości, co należy podkreślić. Odnosi się do wielu kwestii, a podjęta problematyka ma ważne znaczenie dla doktryny prawa karnego procesowego oraz praktyki organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Wywód Autora jest logiczny i zrozumiały, operowanie przypisami umiarkowane, prezentuje on wyraźnie swoje stanowisko, nie unika polemik z poglądami, których nie podziela, ale czyni to umiejętnie i w sposób wyważony.

Autor wykorzystał dorobek doktryny polskiej i obcej – 594 publikacji naukowych, w tym polskie 506 i 88 zagranicznych. Wykorzystane więc zostały w

zasadzie wszystkie publikacje krajowe o ważnym znaczeniu dla podjętej tematyki oraz wyselekcjonowane publikacje zagraniczne. Wykorzystał także 117 orzeczeń SN i sądów powszechnych, 2 wyroki TK oraz 13 wyroków ETPC.

Autor w swojej monografii przeprowadza analizę czynności przesłuchania na gruncie postępowania karnego. Na plan pierwszy wysunięte zostały przez niego następujące pytania:

1. Czy przepisy polskiej procedury karnej odnoszące się do czynności przesłuchania tworzą spójny, logiczny i jednorodny model?
2. Jakim kategoryzacjom z punktu widzenia treści polskich przepisów karnoprosesowych oraz doświadczeń praktyki podlega przesłuchanie?
3. Jakie wzajemne zależności można dostrzec pomiędzy przebiegiem i realizacją czynności przesłuchania, a jej wpływem na ostateczny wynik postępowania karnego?
4. Czy istnieje możliwość wypracowania jednolitego modelu przesłuchania obowiązującego we wszystkich sprawach karnych, a przy udzieleniu odpowiedzi przeczącej, czy istnieje chociażby taka możliwość w odniesieniu do tożsamej grupy przestępstw? (s. XII).

W pracy Autor podjął oryginalne i nieujęte dotychczas całościowo w czynnościach przesłuchania zagadnienia problemowe takie jak:

1. Kompleksowa analiza czynności przesłuchania zarówno z punktu widzenia karnoprosesowego (etap postępowania przygotowawczego oraz sądowego), jak też taktycznego, w tym elementów i zasad wypracowanych przez naukę kryminalistyki wspartych funkcjonującymi w literaturze nauki psychologii czy psychiatrii stanowiskami.
2. Opis modeli przesłuchań oraz ocena zasadności ich funkcjonowania w polskim procesie karnym.
3. Swoboda wypowiedzi przesłuchiwanego oraz postępowanie z dowodem uzyskanym bez jej zachowania.
4. Wybór momentu tworzenia i merytoryczny zakres treściowy protokołów przesłuchań.
5. Wybór metody i taktyki skuteczności podczas przesłuchania, w tym różnice pomiędzy rozpytaniem, a przesłuchaniem oraz formalnoprawne możliwości ich wykorzystania na poszczególnych etapach postępowania.
6. Wskazanie szeregu wątków pobocznych mających fundamentalne znaczenie dla ostatecznego kształtu opracowania, m.in. problem przesłuchania z użyciem

poligrafu oraz możliwego zakresu wykorzystania jego wyników w polskim procesie karnym, a także postępowanie z grypem, czy zagadnienie pomówień (s. XII).

Praca oparta jest przede wszystkim na metodzie dogmatycznej. Autor analizuje kwestie dowodowe przesłuchania w ujęciu karnoprosesowym, kryminalistycznym, psychologicznym, przy uwzględnianiu takich elementów jak: opis i systematyzacja norm prawnych, wykładnia prawa, ustalanie i definiowanie niezbędnych pojęć, analiza praktyki stosowania prawa.

Praca ma charakter teoretyczny i nie zawiera badań empirycznych, a szkoda. Mógłby Autor je podjąć choćby w skali wąskiej, ale byłoby to obwarowane wieloma problemami metodologicznymi i praktycznymi (prokuratorzy, funkcjonariusze Policji i innych służb). Wartości poznawcze pracy byłyby znacznie wyższe. To oczywiście pogląd recenzenta.

Celowo natomiast Autor zrezygnował z metody prawnoporównawczej. Przeprowadzenie badań prawnoporównawczych, odpowiadających metodologicznym wymogom badań nad prawem zagranicznym, wymagałoby dokonania wszechstronnej, wielopłaszczyznowej analizy nieograniczającej się jedynie do ustawodawstwa i orzecznictwa. Przy tym konieczne byłoby uwzględnienie obcych systemów prawnych oraz badanie kwestii stosowania analizowanych instytucji. Działanie takie spowodowałoby przesunięcie ciężaru rozważań na analizę komparatystyczną. Odrębności niektórych systemów prawnych, zwłaszcza z obszaru *common law*, są na tyle ważne że ich porównywanie do rozwiązań polskich byłoby nieadekwatne i niemiarodajne (s. XIII).

Praca została podzielona na wstęp i 7 rozdziałów merytorycznych, których struktura stanowi odzwierciedlenie przyjętego toku rozważań.

We wstępie poruszono kwestie ogólne i wprowadzające w tytułowe zagadnienie. Monografię rozpoczyna część odnosząca się do dowodów *sensu largo* w procesie karnym (rozdział I, s. 1-36), w której zamieszczono m.in. definicję, funkcjonujące klasyfikacje, podziały karnoprosesowe znaczenia dowodu, problem dowodu poszlakowego, przeprowadzono klasyfikację czynności dowodowych, a także opisano proces dowodzenia ze wskazaniem na jego logiczny charakter, tak by uwypuklić zasadniczy aspekt ukierunkowany na czynność przesłuchania, jako ważny etap w gromadzeniu dowodów.

Odrębne miejsce poświęcono kwestiom modelowym odnoszącym się do czynności przesłuchania, a także samemu modelowi postępowania karnego (rozdział II, s. 37-55). Niezbędne było więc prześledzenie poszczególnych instytucji oraz ocena ich

funkcjonowania w ujęciu historycznym. Położono akcent na dominujące tendencje w kształcie i kierunku dokonanych w Polsce nowelizacji prawa karnego procesowego oraz ich wpływie na obecny model przesłuchania. Dokonano analizy funkcjonujących modeli przesłuchań, a także możliwe ramy ich zastosowania w k.p.k., wywody te poprzedzają stanowiska przedstawicieli doktryny oraz analiza orzecznictwa.

Rozdział III (s. 67-114) zawiera sformułowaną definicję przesłuchania. Szeroko zakreślone definicją ramy nie zostały dotychczas sformułowane i zaprezentowane w doktrynie. Przy tej okazji dokonano klasyfikacji oraz podziału przesłuchań w oparciu o szereg rozmaitych kryteriów m.in. uwzględniając liczbę oraz charakterystykę osób uczestniczących, zakres, czy etapy przesłuchania. Uzupełniając zamieszczono w nim problematykę wysłuchania osoby podejrzanej, o której mowa w art. 244 k.p.k. Dokonano klasyfikacji przesłuchań w oparciu o osobę przesłuchiwanego oraz taktyczną konieczność rzetelnego przygotowania się do jej realizacji i mogących wynikać z tego faktu problemów.

Rozważono także cel przesłuchania oraz planowanie czynności, przy uwzględnieniu wybranej taktyki, odpowiednich przepisów karnoprosesowych oraz możliwych do wykorzystania elementów psychologii przesłuchania.

Analizie poddano podstawy prawne czynności przesłuchania, w tym szczególne miejsce zajmuje problem zakazu/niedozwolonego oddziaływania na osobę przesłuchiwaną oraz niedozwolonych metod przesłuchania (tu uwzględniono kwestię terroryzmu i przesłuchania ukierunkowanego na wydobycie informacji kierunkowych). Taka formuła wymagała uwzględnienia treści k.p.k. oraz innych aktów m.in. wytycznych Komendanta Głównego Policji w sprawie wykonywania niektórych czynności dochodzeniowo-śledczych przez policjantów.

W tym rozdziale analizowane były kwestie mogące mieć luźny związek z tytułem pracy, ale ważne, np. czy istnieje możliwość zastosowania treści ustawy karnej procesowej, a następnie realizacja czynności przesłuchania w przypadku badania poligraficznego, stosowania w trakcie przesłuchania podstępów, wprowadzenie przesłuchiwanego w stan hipnozy, czy znajdującego się pod wpływem alkoholu, czy można uzyskany w ten sposób materiał wykorzystać w procesie karnym z uwagi na możliwość nieskrępowanego złożenia oświadczenia, w tym naruszenia swobody wypowiedzi. Wykonana została analiza możliwości poprawnego spostrzegania przez osobę nietrzeźwą, składania niedozwolonych obietnic w związku z przesłuchaniem przesłuchania na odległość, czy utrwalania czynności za pomocą urządzenia

rejestrującego obraz i dźwięk, w tym niewątpliwego elementu psychologii zeznań oraz psychologii kłamstwa.

Ważne teoretycznie oraz praktycznie są uwagi Autora odnoszące się do elementów rozgraniczających rozpytywanie od przesłuchania, w tym: widocznych różnic oraz prawnych konotacji i płaszczyzn dopuszczalności ich wykorzystania w procesie karnym.

W kontekście ważnych i interesujących rozważań zawartych w § 4 rozdziału III – Zakaz stosowania środków oddziaływania na osobę oraz niedozwolone metody przesłuchania warto przytoczyć pogląd wypowiedziany przez sędziego Igora Tuleyę po ogłoszeniu wyroku w sprawie dr. Mirosława G., stwierdził on: „Nocne przesłuchania, zatrzymanie – taktyka organów ścigania w sprawie dr. Mirosława G. może budzić przerażenie (...). Budzi to skojarzenia nawet nie z latami 80., ale z metodami z lat 40. i 50. – czasów najgłębszego stalinizmu”. Prokuratura przetestowała, ale w 2013 r. KRS uznała, że I. Tuleya nie naruszył w uzasadnieniu do wyroku w sprawie Mirosława G. prawa i zasad etyki.

W rozdziale IV (s. 115-151) Autor analizuje taktyczną organizację czynności przesłuchania. Rozpoczyna od określenia grupy podmiotów, które są uprawnione do przesłuchania, porusza problem przymiotów osobistych i instrumentalnych jakimi winien się charakteryzować przesłuchujący.

Nie pomija aspektu psychologicznego głównie w zakresie przygotowania i planowania przy uwzględnieniu etapu postępowania przygotowawczego oraz sądowego. Szczególne miejsce zajmują uwagi odnośnie do wykonania harmonogramu i poprzedzające go czynności dowodowo-kryminalistyczne takie jak: wersje kryminalistyczne, eksperyment procesowo-kryminalistyczny, jako naprowadzające na wybór metody i techniki przesłuchania. Podjęto problematykę grypsu i postępowania z nim oraz wyjaśnienia za pomocą przesłuchania zawartych w nim informacji.

W rozdziale V (s. 153-298) dokonano formalnoprawnej oraz teoretycznej analizy przesłuchania świadka, oskarżonego oraz biegłego.

Warto zauważyć, iż ważna teoretycznie i praktycznie jest część pracy, która klasyfikuje i zawiera etapy przesłuchania świadka kładąc w każdym z nich akcent na zagadnienia krytyczne oraz przydatność uzyskanych w nim dowodów dla dalszego przebiegu postępowania karnego. Są to m.in. rozważania odnoszące się do sztuki zadawania pytań, w tym na co należy zwrócić podczas ich stawiania szczególną uwagę, jak kontrolować i obserwować emocje w trakcie przesłuchania oraz oceny szczerości

lub kłamstwa, a także przyrzeczenia jako ważnego elementu podczas planowania czynności przesłuchania w ujęciu psychologii.

Analizując etap swobody wypowiedzi, szczegółowo opisano funkcjonowanie pamięci, błędy atrybucji, stres i jego wpływ na zeznawanie oraz samą ocenę spontaniczności zeznań (w tym możliwość korzystania przez świadka z posiadanych notatek i zapisków). Ważne miejsce zajmują te wywody, które odnoszą się do obserwacji psychologicznej przesłuchiwanego, m.in.: jego zachowania, stylu wypowiedzi, zastępowania słów które winny w określonej chwili zostać użyte tymi, którym można przypisać walor ogólnikowy np. „rzekomy”, czy wplatanymi w wypowiedź wulgaryzmami.

Problematyka pytań i odpowiedzi wymagała dokonania ich klasyfikacji na pytania dozwolone, niedozwolone, sugestyjne (zamierzone i niezamierzone), kontrolne, naprowadzające, czy podchwytliwe, a następnie rozgraniczenie problemu związanego z ich zadawaniem na etapie postępowania przygotowawczego (art. 171 k.p.k.) oraz sądowego (art. 370 k.p.k.). Przedstawiono uwagi o budowie pytań, ich doborze, zasadności ich stawiania w zderzeniu z poziomem merytorycznej wiedzy świadka czy nawet niezamierzonej sugestii w przesłuchaniu.

Etap protokołowania zawiera uwagi o tworzeniu protokołu przesłuchania, niezbędnych jego elementów oraz dostrzeganych błędów. Szeroko rozważano moment rozpoczęcia czynności protokołowania, przy uwzględnieniu wagi czynu, zagrożenie sankcją karną, konstrukcji osobowej oraz przyjętej taktyki. Uwagi te zmierzają do wskazania skuteczności takich czynności jak zapoznanie przesłuchiwanego z jego treścią, podpisanie lub odmowę podpisania oraz kwestii wad ujawnionych w protokole oraz następnie ich wpływie na postępowanie dowodowe.

W kontekście uwagi Autora, że protokoły są niebywale rzadko sporządzane pismem ręcznym (s. 211) warto odnieść się do przesłuchania w dniu 18.04.2017 r. D. Tuska przez prokuratora wojskowego (ppłk. J. Zarosa) w charakterze świadka w sprawie b. szefów SKW – zdaniem jego pełnomocnika R. Giertycha – przesłuchanie trwało około 9 godzin (nie zgodzono się na przesłuchanie w Brukseli w polskiej placówce) i było protokołowane ręcznie.

Rozważania odnoszące się do przesłuchania świadka kończą uwagi odnośnie do metody i taktyki przesłuchania przy uwzględnieniu głównego celu czynności, a także wiadomości osobowopoznawczych zgromadzonych o jego uczestniku. Przy wykorzystaniu przykładów z praktyki dokonano oceny rodzaju metod skuteczności przesłuchania świadka, uwzględniając metody funkcjonujące w nauce psychologii, np.

metoda eksperymentu, kazuistyczna, przypominania. Położono akcent na problem niechęci zeznawania przez świadka, prezentowaną przez niego postawę, a także jej wpływ na wybór metody adekwatnej w danych okolicznościach.

Drugim dostrzegalnym nurtem podjętym w tym rozdziale jest przesłuchanie oskarżonego, która to część rozpoczyna formalne zdefiniowanie oraz rozgraniczenie pojęć: oskarżony, podejrzany, osoba podejrzana oraz powstałych na tym tle wątpliwości interpretacyjnych. Następnie opisane zostały etapy przesłuchania oskarżonego oraz porównanie tej czynności z analogiczną z udziałem podejrzanego, a w niektórych miejscach nawet świadka, tak by rozdzielenie owych etapów, elementów i celów było pełne i nie nastroczało wątpliwości. Odniesiono się do etycznej i formalnoprawnej strony stawiania tzw. pytań przynęt, w tym możliwości ich zadania, protokołowania oraz oceny wstępujących w związku z tym zagrożeń.

Co do etapu swobody wypowiedzi odniesiono się m.in. do takich problemów jak prawo do milczenia, stosowanie środków przymusu, w tym groźby bezprawnej, podstęp, szantażu oraz czynienia niedopuszczalnych obietnic. Mając na uwadze normę art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. oraz prezentowane w doktrynie poglądy (głównie przedstawicieli nauki kryminalistyki), konieczne stało się ustosunkowanie się Autora do możliwości procesowego stosowania narkoanalizy, hipnozy, czy poligrafu wraz z uwzględnieniem celu i ram działania oraz wpływu realizacji tej czynności na swobodną wypowiedź przesłuchiwanego.

Następnie scharakteryzowano motywację podejrzanego czy oskarżonego do składania wyjaśnień nieszczerych oraz możliwych prezentowanych przez nich strategii obrony przy uwzględnieniu poszczególnych etapów postępowania. Ważne uwagi praktyczne dotyczą możliwości przyjęcia określonej taktyki (m.in. procesowy problem powołania się na alibi, przygotowanie do przesłuchania), prezentowane strategie, czy metody obrony takie jak racjonalne, emocjonalne, irracjonalne, a także warunki ich wykorzystania przy uwzględnieniu treści k.p.k. Opisano metody emocjonalne i kontrowersyjne w tym nieznane polskiemu prawu karnemu procesowemu metodę dziewięciu kroków.

Nie pominięto kwestii szczegółowych jak: oświadczenie o chęci składania wyjaśnień wyłącznie w formie pisemnej, obronę za pomocą pomówienia oraz jego prawnokarną ocenę, a także motywy przyświecające przyznaniu się do winy (w szczególności tzw. opłacalność/kalkulacja sytuacji procesowej głównie w kontekście art. 335 k.p.k.).

Rozdział kończą uwagi o przesłuchaniu biegłego, opisana została taktyka oraz główny cel, a następnie zawarta charakterystyka uczestnictwa biegłych w procesie karnym w ogóle, czy błędów przez nich popełnianych.

Rozdział VI (s. 289-387) odnosi się do przesłuchań szczególnych. Wskazanie wszelkich form przesłuchań ze względu na przyjętą metodologię w jednym rozdziale umieszczonym bezpośrednio po rozważaniach dotyczących przesłuchań typu podstawowego, stanowi – zdaniem Autora – kłamrę spinającą część praktycznych uwag przydatnych głównie dla osób zajmujących się zagadnieniem przesłuchań w działalności zawodowej.

W pierwszej kolejności odniesiono się do przesłuchania ukierunkowanego na odtworzenie wyglądu, jako najbardziej odmiennego tak celem jak i zakresem od przesłuchań typu podstawowego. Położono akcent na stronę formalną jego przebiegu oraz celu dla którego zostaje podjęta decyzja o jego realizacji, w tym niezbędnych reguł zachowania by przyniosło spodziewany w postępowaniu karnym efekt.

Przesłuchanie świadka anonimowego (utajnionego, *incognito*) wzbudza szereg taktycznych wątpliwości co do jego realizacji. Trafnie wskazano na warunki, tryb i możliwość jego przesłuchania, a przy tym ważnym elementem stało się zaprezentowanie momentów krytycznych dostrzeganych w jego przebiegu przy uwzględnieniu głosów doktryny w zakresie postępowania z uzyskanymi w ten sposób dowodami.

Ustosunkowano się do przesłuchania poznawczego (*cognitive interview*), stanowiącego głównie domenę doktryny amerykańskiej. Akcent został położony na jego funkcjonalność i możliwość wykorzystania uzyskanych wyników w karnym postępowaniu sądowym. Ważne było ustosunkowanie się przez Autora do głównego celu (zasadniczo ukierunkowanego na odblokowanie pamięci uczestnika przesłuchania), zakresu osób do których można je zastosować, a także specyfiki (odmienności) przebiegu samej czynności, wskazania możliwych do postawienia pytań, taktyki przesłuchania poznawczego oraz dopuszczalności jego stosowania na gruncie polskiej ustawy karnoprocesowej.

Przesłuchanie świadka koronnego rozpoczyna krótki opis historyczny instytucji, określenie ram prawnych, omówienie taktyki przesłuchania, a także rozstrzygnięcie czy jego zeznania mogą stanowić dowód samoistny niepoparty żadnym innym oświadczeniem, ani dowodem rzeczowym. Analizie poddano warstwę treściową składanych przez niego zeznań, m.in. wypowiedzi slangowych, ich wartość, a także dążenia do uzyskania tego statusu i dostrzegalnych w tym ujęciu wątpliwości oraz ich

wpływ na czynność przesłuchania w ujęciu prawdziwości uzyskanego oświadczenia. Nie wykorzystano jednak w pełni literatury przedmiotu, m.in. opracowań Z. Rau i G. Ocieczka.

Przesłuchanie dziecka ukierunkowano na uwypuklenie elementów taktycznej strony jego przeprowadzenia, w tym m.in. warunków jego realizacji, odrębności w protokołowaniu, postępowaniu z rysunkami dziecka wykonanymi w trakcie czynności, czy samej organizacji, m.in. doborze miejsca przesłuchania.

Rozważania odnoszące się do przesłuchania konfrontacyjnego zmierzają do ukazania celu, taktyki (m.in. dopuszczalnej ilości osób jednocześnie konfrontowanych, usytuowania uczestników i płynących z wyboru takiego korzyści, czy też słuchania i spostrzegania wypowiedzianych wzajemnie słów), oceny samej decyzji o wykonaniu tej czynności. Opisano jakie prawno-karne korzyści mogą wpływać z prawidłowo wykonanego przesłuchania konfrontacyjnego oraz wskazano, kiedy jest ono korzystne procesowo.

Przesłuchanie z okazaniem ukierunkowano na opis samej kryminalistycznej czynności okazania, a przy tym wskazano na jakie elementy należy położyć szczególny nacisk, w tym kiedy może okazać się niezbędne zasięgnięcie dodatkowych informacji odnośnie do czynności lub stworzenia planu jej wykonania, ważne są uwagi taktyczno-kryminalistyczne, bez których przeprowadzenie przesłuchania jest niemożliwe.

Rozdział kończą uwagi odnoszące się do przesłuchania osób starszych, chorych oraz chorych umysłowo. Rozważania zostały wzbogacone o orzecznictwo z elementami psychiatrii, czy psychopatologii, a także uwzględnieniem problematyki pieniaczy sądowych i problemu ich funkcjonowania w praktyce wymiaru sprawiedliwości.

W rozdziale VII (s. 389-417) Autor zajmuje się kryteriami analizy zeznań i wyjaśnień. Odnosi się do technik oceny zeznań i wyjaśnień, analizy języka, formy wypowiedzi, obserwacji zachowania przesłuchiwanego. Rozważania potwierdzają swobodne poruszanie się Autora w obszarach psychologii.

Pracę w warstwie merytorycznej zamykają wnioski końcowe (s. 419-423). Autor wiele wniosków *de lege lata* i postulatów *de lege ferenda* przedstawił już przy omawianiu poszczególnych zagadnień problemowych, stąd słusznie pominął je we wnioskach końcowych. Ogółem przedstawił 18 wniosków, które logicznie wynikają z przeprowadzonych rozważań, niektóre z nich – co oczywiste – mogą budzić pewne uwagi, ale Autor miał do nich prawo, nazbyt optymistyczne są – moim zdaniem – oczekiwania, że praca stanie się obowiązkową lekturą dla prokuratorów, policjantów i innych osób, czy kandydatów do wymienionych zawodów.

Praca wypełnia lukę w doktrynie, gdyż dotychczas wiele kwestii związanych z przesłuchaniem przedstawianych było fragmentarycznie, stąd wybór tematu jest trafny, a Autor swoje ambitne zamierzenia zrealizował skutecznie. Uznaje on model przesłuchań, mimo zastrzeżeń natury interpretacyjnej za spójny oraz logiczny (s. 420). Wykazuje przy tym, że realizacja czynności przesłuchania jest trudna i skomplikowana pod względem taktyki, metodyki oraz psychologii, a żadne czynności procesowo-kryminalistyczne nie wymagają aż takich przygotowań, doświadczenia, a także metodycznego podejścia, do przesłuchania. Dostrzega więc Autor walor interdyscyplinarności przesłuchania (konieczność znajomości psychologii, czy komunikacji międzyludzkiej). Warto zauważyć, że trafnie zwraca on uwagę, iż brak ustawowo sformułowanej definicji przesłuchania, mimo iż dostrzegalny jest przez teoretyków i praktyków, nie zasługuje na formułowanie kategorycznych wniosków odnośnie do wprowadzenia kompleksowej definicji obowiązującej wszystkie gałęzie prawa (s. 421). Jego zdaniem, przesłuchanie jest najczęściej w praktyce krytykowaną czynnością co do przypisywanych mu błędów, które w ocenie składających oświadczenie mają występować na różnych etapach postępowania, a główne zastrzeżenia kierowane są do postępowania przygotowawczego. Różne są przyczyny tej sytuacji, na wiele z nich Autor udzielił odpowiedzi w monografii.

Pod względem redakcyjnym praca jest na bardzo wysokim poziomie, trafiłem tylko na kilka drobnych błędów: s. XXIX, 363, 365 – J. Moszczyński, s. XXXV – B. Kurzepa, brak nr, s. XXXVII, s. 21 – K. Sychta, s. 37 – razi „zapis” – zapis na sąd polubowny, prawo spadkowe, s. 89 – Tomasza Grzegorzcyka, s. 201 przypis 116 – poz. 1206, s. 222 przypis 132 – ustawa z 24.05.2002 r. o ABW oraz AW, Autor miał być może na uwadze nowelizację tej ustawy.

Mogę stwierdzić, iż przedstawione przez Habilitanta osiągnięcie naukowe w postaci dzieła pt. „Przesłuchanie jako czynność dowodowa”, C. H. BECK, Warszawa, 2017, oceniam pozytywnie. Nie mam również wątpliwości, że stanowi ono znaczny wkład Habilitanta w rozwój prawa jako dyscypliny naukowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy.

III. Ocena aktywności naukowej dr. Dariusza Jagiełły

Poddając dorobek naukowy dr. Dariusza Jagiełły ocenie odpowiadającej kryteriom określonym w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165) należy stwierdzić, że:

a) dr Dariusz Jagiełło nie jest autorem ani współautorem publikacji naukowych zamieszczonych w czasopismach znajdujących się w bazie *Journal Citation Reports (JCR)*, ani na liście *European Reference Index for the Humanities (ERIH)*. Z faktu tego nie należy wyciągać jakichkolwiek – a zwłaszcza negatywnych – wniosków na temat aktywności naukowej dr. Dariusza Jagiełły, jeśli zważyć, że lista *ERIH* w ogóle nie obejmuje czasopism objętych z zakresu nauk prawnych, natomiast profil zainteresowań czasopism objętych *JCR* nie obejmuje co do zasady problematyki badawczej polskiego prawa karnego; liczba cytowań publikacji według bazy Web of Science (Wos): 0, indeks Hirscha według bazy Web of Science (Wos): 0;

b) publikowany dorobek naukowy dr. Dariusza Jagiełły obejmuje łącznie 63 publikacje, w tym: jedną monografię pt. „Przestępstwa przeciwko dokumentom w polskim prawie karnym”. Olsztyn 2013, ss. 278, (jest to jednak publikowana rozprawa doktorska, którą trudno zaliczyć do dorobku podoktorskiego. Brak informacji o recenzji tej publikacji w czasopismach prawniczych, należy więc przyjąć, iż nie była ona recenzowana, a szkoda, gdyż jest to wartościowa praca.

Dr D. Jagiełło jest także autorem 4 podręczników wydanych przez Państwową Wyższą Szkołę Zawodową w Skierniewicach z zakresu prawa karnego materialnego (2013), kryminalistyki (2011), prawa karnego i wykroczeń (2012) i kryminologii (s. 2012), brak informacji czy były to publikacje recenzowane, chodzi o recenzje wydawnicze.

Dr D. Jagiełło jest współredaktorem 8 monografii (wspólnie z T. Gardocką, M. Bidzińskim, P. Herbowskim, P. Józwiakiem, D. Szłapczyńską) wydanych w latach 2015-2017 przez C.H.BECK (5), Dom Wydawniczy ELIPSA (1), Wydawnictwo Difin (2). Warto zwrócić uwagę na niektóre publikacje związane z głównym nurtem zainteresowań naukowych Habilitanta: Nowe karne prawo dowodowe (2015), Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej (2016), Zagadnienie dowodowe w procesie karnym (2017).

Inne opracowania (Prawo gospodarcze. Wybrane zagadnienia – 2016, Medyczne prawo karne – 2016, Przestępczy seks – 2016, Problemy prawne na styku sportu i medycyny – 2015, Pozyskiwanie informacji w walce z terroryzmem – 2017) świadczą o wielotematycznych zainteresowaniach, odnoszących się także do aktualnych problemów prawa karnego, prawa gospodarczego czy zwalczania terroryzmu, co należy podkreślić.

W czasopismach naukowych Dr D. Jagiełło opublikował 24 publikacje, miejsce publikacji jest zróżnicowane, są to: JURYSTA – 8, Ius Novum – 2, Państwo i Prawo –

2, Edukacja Prawnicza – 3, Themis Polska Nowa – 4, Medyczna Wokanda – 4, Wrocławskie Studia Sądowe – 1. Tematyka publikacji dotyczyła zagadnień związanych z przestępstwami przeciwko dokumentom, czynnościami procesowymi (przesłuchanie, konfrontacja), dowodów. Należy zauważyć, iż artykuły zamieszczone w JURYŚCIE i Edukacji Prawniczej oraz Medycznej Wokandzie (14) mają charakter bardziej popularnonaukowy, szkoleniowy, niż *stricte* naukowy, ale też są ważne.

Na podkreślenie zasługują publikacje w Państwie i Prawie, Ius Novum, a także glosy (4) do wyroków SA i postanowienia SN, które opublikował w Ius Novum (dot. możliwości przeprowadzenia konfrontacji), w Studiach Prawnoustrojowych (dot. okazania, badań przesiewowych) i w Wojskowym Przeglądzie Prawniczym (dot. wartości dowodowej opinii prywatnej).

Dr D. Jagiełło opublikował 30 artykułów w rozdziałach monografii wieloautorskich, a 3 wspólnie z T. Gardocką (udział 50%). Zdecydowanie przeważają opracowania wyłącznie jego autorstwa, co świadczy o dużej samodzielności. Niektóre z tych artykułów zostały zamieszczone w monografiach, których był on współredaktorem (10). Monografie zostały wydane przez C.H.BECK, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Wydawnictwo Adam Marszałek, Uniwersytet Wrocławski, Wydawnictwo Difin. Przegląd tematyczny artykułów jest bardzo szeroki, dotyczy m.in. zagadnień z zakresu prawa karnego procesowego, prawa karnego materialnego, prawa medycznego, prawa sportowego, prawa karnego skarbowego, prawa gospodarczego. Habilitant nie publikował jednak w wydawnictwach zagranicznych.

Reasumując, można dorobek naukowy dr. D. Jagiełły pogrupować na następujące wątki badawcze:

1. Zagadnienie dowodowe w polskim procesie karnym, w tym:

a. szeroko pojmowane aspekty przesłuchań.

Ta część aktywności naukowo-badawczej dr. D. Jagiełły zajmuje miejsce centralne i pierwszoplanowe. Płaszczyzny jego zainteresowania w ujęciu czynności przesłuchania oscylują w zakresie wszystkich jego płaszczyzn (karnoprocessowej, kryminalistycznej, czy psychologicznej i psychiatrycznej). Mając na uwadze wydaną drukiem monografię habilitacyjną dodatkową działalność publikacyjną ograniczył on wyłącznie do:

– zagadnień taktycznych odnośnie realizacji samej czynności przesłuchania (z uwzględnieniem typów i rodzajów przesłuchań) – „Wpływ sugestii na wynik przesłuchania”, Państwo i Prawo 2015, nr 8; „Przesłuchanie dziecka”, Medyczna Wokanda 2013, nr 5; „Przesłuchanie świadka jako ważny element dowodzenia

w procesie karnym” [w:]: Dowodzenie w procesach karnych, red. R. Sztuchmiller, J. Kasprzak, J. Krzywkowska, Olsztyn 2014;

– niedozwolonych metod i środków podejmowanych podczas czynności oraz możliwości dowodowych wykorzystania tak uzyskanego oświadczenia – „Niedozwolone działania i metody stosowane podczas czynności przesłuchania”. Themis Polska Nova 2012/Nr 2 (3)’, „Tortury: skuteczna metoda gromadzenia i pozyskiwania informacji, czy łamanie praw człowieka? (Kontrowersyjne techniki przesłuchań osób podejrzanych o terroryzm)” [w:] Pozyskiwanie informacji w walce z terroryzmem, Wydawnictwo Difin 2017, red. P. Herbowski, D. Słapczyńska, D. Jagiełło.

b. dowodzenie i inicjatywa dowodowa w ramach realizacji czynności karnoprosesowych i kryminalistycznych

Niniejsza aktywność w dorobku dr. D. Jagiełły jest najpełniejsza w liczbowym ujęciu publikacyjnym. Tematyka dowodu i inicjatywy dowodowej w polskim procesie karnym stanowi zagadnienie bardzo atrakcyjne, a przy tym skomplikowane głównie z powodu licznych działań nowelizacyjnych ustawodawcy. Poza samą inicjatywą dowodową skupia się on na czynnościach procesowo-kryminalistycznych (np. okazanie, konfrontacja itp.), które pozwalają na trafną diagnozę sytuacji procesowej w tym gromadzenie dowodów przestępstwa. W tej grupie zagadnień można dokonać podziału na publikacje:

- odnoszące się do kwestii procesowo-kryminalistycznych – „Alibi – problematyka kryminalistyczna i procesowa”, Edukacja Prawnicza 2012, nr 5; „Konfrontacja, jako czynność procesowa i kryminalistyczna (wybrane aspekty)”, Themis Polska Nova 2012/Nr 1 (2); „Okazanie zwłok – aspekty karnoprosesowe i kryminalistyczne”, Medyczna Wokanda 2012, nr 4,
- aktywności biegłych, wydawanych przez nich opinii oraz stwierdzonych błędów – „Konfrontacja biegłych – zagadnienia wybrane [w:] „Śladami Profesora Stanisława Pikulskiego. Szkice z prawa”, red. R. Dziembowski, M. Pieńkowska, A. Opalska, Szczecin – Olsztyn 2015; „Współpraca biegłych z organami wymiaru sprawiedliwości karnej a wątpliwości interpretacyjne i ich wpływ na pomyłki sądowe” [w:] „Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, P. Herbowski, C.H.BECK 2016; „Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., III KK 389/12 (dot. wartości dowodowej opinii prywatnej)”, Wojskowy Przegląd Prawniczy 2014, nr 3;

- związane z uzyskiwaniem dowodu – „Dowód z pisma ręcznego, a przymus w procesie karnym” [w:] „Współczesna problematyka badania dokumentów”, red. R. Cieśla, Wrocław 2015; „Znamiona przestępstw seksualnych w kodeksie karnym, a problemy dowodowe z nim związane” [w:] „Przestępstwa seksualne. Ujęcie psychologiczne, prawne i kryminalistyczne”, red. P. Herbowski, W. Krawczyk, D. Słapczyńska, A. Zalewska, Warszawa 2016;
- problematyka na styku dowodzenia, a prawa i procesu karnego – „Zakaz wykorzystania dowodu uzyskanego z naruszeniem ustawy, a zasadność jego włączenia do treści polskiej ustawy karnej procesowej” [w:] „Reforma prawa karnego”, red. I. Sepioło-Jankowska, C.H.BECK 2014; „Anonimowe zawiadomienie o przestępstwie, a możliwości jego wykorzystania w procesie karnym” [w:] „Przyszłość polskiego prawa karnego. Alternatywne reakcje na przestępstwo”, red. S. Pikulski, W. Cieślak, M. Romańczuk-Grącka, Olsztyn, 2015.

W zakresie tej działalności wskazać należy, że dr D. Jagiełło jest redaktorem 5 monografii naukowych – „Nowe karne prawo dowodowe”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, DOM WYDAWNICZY ELIPSA 2015; „Przestępczy seks”, red. T. Gardocka, P. Herbowski, D. Jagiełło, P. Jóźwiak, Wydawnictwo Difin 2016; „Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, P. Herbowski, C.H.BECK 2016; „Zagadnienie dowodowe w procesie karnym” C.H.BECK 2017, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, „Pozyskiwanie informacji w walce z terroryzmem”, Wydawnictwo Difin 2017, red. P. Herbowski, D. Słapczyńska, D. Jagiełło.

c. dowodzenie czynów popełnionych w świecie wirtualnym

Przenoszenie płaszczyzn życia oraz aktywności do szeroko pojmowanych mediów elektronicznych powoduje tożsame przesunięcie działalności przestępczej. Dlatego w zakresie jego zainteresowań naukowo-badawczych znalazły się problemy związane z przestępstwami wirtualnymi. Działalność ta oscyluje głównie wokół problemu z ustaleniem miejsca popełnienia przestępstw internetowych, czynności dowodowych, w tym samego powzięcia wiedzy o zaistnieniu czynu wypełnienia znamion przestępstwa, ujawnienia oraz wykrywania ich sprawców. Rezultatem tych zainteresowań jest szereg publikacji w tym: „Problemy związane z dowodzeniem znamion przestępstw internetowych” [w:] „Między stabilnością a zmiennością prawa karnego”, red. W. Cieślak, M. Romańczuk-Grącka, B. Orłowska-Zielińska, Elset 2017; „Problem dowodów elektronicznych” [w:] „Zagadnienie dowodowe w procesie karnym”, C.H.BECK 2017, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, „Przestępstwa popełnione w świecie

wirtualnym (tzw. *virtual crime*) a problemy wynikające z przyjęcia odpowiedniej kwalifikacji prawnej oraz możliwości dowodzenia ich znamion”, Wrocławskie Studia Sądowe 2014, nr 4.

2. Medyczne prawo karne

Prawo medyczne stanowi kształtującą się gałąź prawa. Obejmuje ona szerokie spektrum zachowań poczynawszy od leczniczych, poprzez te leżące na styku ze służbą zdrowia, praktykowaniem religii, czy legalnością podejmowania określonych działań dla ratowania zdrowia. Praktycznie każdy z problemów prawa medycznego budzi kontrowersje tak między prawnikami, jak medykami. Dlatego w swojej działalności dr D. Jagiełło zajmuje się szeroko pojmowanym medycznym prawem karnym w ujęciu: legalności wykonywania zabiegów medycznych, zgody na ich realizację oraz odpowiedzialności karnej mogącej grozić w związku z wykonywaniem niezgodnych z obowiązującym prawem czynności. Wynikiem tych zainteresowań są redakcje monografii: „Medyczne prawo karne”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, C.H.BECK 2016; „Problemy prawne na styku sportu i medycyny”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, C.H.BECK 2015, a także artykuły naukowe m.in. „Ramy odpowiedzialności i postępowanie dowodowe w związku z podejrzeniem stosowania dopingu w sporcie” [w:] „Problemy prawne na styku sportu i medycyny”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, C.H.BECK 2015; „Eksperyment medyczny” [w:] „Medyczne prawo karne”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, C.H.BECK, Warszawa 2016; „Chirurgia estetyczna a możliwe ramy odpowiedzialności karnej i problemy dowodowe z nią związane” [w:] „Nowe procedury medyczne a prawo”, red. J. Sobczak, M. Reshef, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2016; „Pieniacze sądowi i ich funkcjonowanie w praktyce wymiaru sprawiedliwości”, Medyczna Wokanda 2014, nr 6.

3. Problematyka około karna ukierunkowana na szeroko pojmowane prawo karne gospodarcze

Procesy i aktywność gospodarcza w Polsce ulega dynamicznym zmianom. Dlatego podejmowane działania nie ograniczają się jedynie do dobrze opracowanych technik i rozwiązań podejmowanych na nieznanym jeszcze płaszczyznach. W zakresie zainteresowania naukowo-badawczego dr. D. Jagiełły znajdują się problemy prawa karnego gospodarczego w ujęciu odpowiedzialności karnej i możliwych ich ram, a także prawa zamówień publicznych (wynika to niewątpliwie z wykonywania zawodu radcy prawnego).

W zakresie tej działalności był on redaktorem monografii: „Prawo gospodarcze. Wybrane zagadnienia”, red. M. Bidziński, D. Jagiełło, C.H.BECK 2016, w tym autorem dwóch jej rozdziałów:

- „Prawo zamówień publicznych – istotne kwestie praktyczne”,
- „Wybrane aspekty odpowiedzialności karnej w prawie gospodarczym”.

Według autoreferatu łączna liczba punktów parametrycznych za publikacje wynosi 306, na którą składa się: monografia, podręczniki – 72 pkt, redakcje monografii – 45 pkt, rozdziały w monografiach wieloautorskich – 128 pkt, publikacje w czasopismach naukowych – 61 pkt (14 w czasopismach punktowanych, 13 – w czasopismach niepunktowanych).

Dr D. Jagiełło aktywnie uczestniczył w 21 konferencjach krajowych, z referatem lub udziałem ograniczonym do publikacji w monografiach wieloautorskich, były to konferencje organizowane m.in. przez Uniwersytet Warmińsko-Mazurski (6), SWPS (12), UAM (3).

Uczestniczył także aktywnie w 4 konferencjach międzynarodowych z referatem, organizowanych w Polsce przez UWM, Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach, uczestniczył również w 3 konferencjach bez referatu i publikacji.

Dr D. Jagiełło uczestniczył w 7 projektach badawczych (jako kierownik) ze środków finansowych w ramach dotacji badań statutowych Wydziału Prawa SWPS, które dotyczyły: prawa dowodowego w procesie karnym, prawa karnego medycznego, prawa gospodarczego, zagadnień taktyki kryminalistycznej. Rezultatem zrealizowanych projektów były konferencje naukowe i publikacje. Powstaje pytanie – jaki był udział w prowadzonych badaniach innych pracowników – SWPS lub innych uczelni, środki finansowe nie pochodziły także z NCN lub NCBiR, warto jednak podkreślić, iż SWPS wspiera zamierzenia naukowe ambitnych pracowników.

Dr D. Jagiełło nie odbył stażu naukowego w innych uczelniach krajowych lub zagranicznych. Bierze udział w radzie naukowej kwartalnika Kortowski Przegląd Prawniczy – wydawanego przez UWM – dla studentów. Był recenzentem wydawniczym: Opolskie Studia Administracyjno-Prawne (1), Kortowski Przegląd Prawniczy (14), Przegląd Prawniczy Uniwersytetu Warszawskiego (2). Był promotorem pomocniczym w 2 przewodach doktorskich zakończonych, jest promotorem pomocniczym w 2 przewodach wszczętych, są to przewody prowadzone na Wydziale Prawa SWPS.

Prowadzone zajęcia dydaktyczne w SWPS i PWSZ obejmowały przedmioty i zagadnienia: kryminologia, kryminalistyka, ustroj organów ochrony prawnej, zwalczania przestępczości, przestępstwa drogowe, cyberterroryzm, psychologiczne aspekty przesłuchania. Były to wykłady i konwersatoria, a także zajęcia na studiach dla doktorantów SWPS. Był promotorem 30 prac magisterskich i 96 prac licencjackich oraz recenzentem 69 prac magisterskich i 22 licencjackich.

Dr D. Jagiełło aktywnie angażuje się w opiekę nad studentami pełniąc m.in. obowiązki tutora, opiekuna Studenckiej Poradni Prawnej, realizuje zajęcia popularyzujące naukę (festiwal nauki, zajęcia z uczniami szkół średnich). Jest osobą niezwykle czynną w życiu uczelni – czyli SWPS, pełniąc funkcje członka Senatu, członka Rady Wydziału, przewodniczącego komisji dyscyplinarnej dla studentów, członka różnych komisji Wydziału przygotowujących dokumenty wewnętrzne oraz wnioski do władz zwierzchnich. Za swoją działalność był wielokrotnie nagradzany przez władze rektorskie i dziekańskie.

Wniosek końcowy

Analiza i ocena aktywności naukowej dr. Dariusza Jagiełły pozwala mi stwierdzić, że jest ona poważna pod względem ilościowym, a także merytorycznym, nosi cechy wielowątkowe, została oparta na metodzie dogmatycznej i empirycznej (w ograniczonym zakresie), jest przy tym wartościowa pod względem walorów naukowych.

Odnosząc się zbiorczo do dorobku naukowego dr. Dariusza Jagiełły, czyli zarówno do zasadniczego jego osiągnięcia w postaci dzieła stanowiącego monografię habilitacyjną oraz pozostałych elementów twórczości Habilitanta, mogę z przekonaniem stwierdzić, że istnieją pełne podstawy, aby przedstawioną oraz syntetycznie omówioną aktywność naukową ocenić jako stanowiącą znaczący wkład w rozwój nauki prawa karnego procesowego, a tym samym istotną w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Stanisław Hoc

4.02.2018 r.